



Datum van
inontvangstneming

:

28/07/2015

Zaak C-302/15

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

19 juni 2015

Verwijzende rechter:

Juzgado Contencioso-Administrativo Tarragona (Spanje)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

2 juni 2015

Verzoekende partij:

Correos y Telégrafos, S.A.

Verwerende partij:

Ayuntamiento de Vilaseca

JUZGADO CONTENCIOSO ADMINISTRATIVO Nº 1 TARRAGONA

(omissis)

Gewoon rechtsmiddel nr. 51/2014

(omissis)

BESCHIKKING

Tarragona, 2 juni 2015

IN FEITE

ENIGE FEIT – De onderhavige procedure vindt haar oorsprong in een bezwaar dat is ingediend door Correos y Telégrafos, S.A. tegen de door de Ayuntamiento de Vilaseca (gemeente Vilaseca) vastgestelde aanslag in de belasting op bouwvergunningen voor werkzaamheden aan een postkantoor. Na de voorgeschreven procedure te hebben gevolgd, is vastgesteld dat de onderhavige zaak in staat van wijzen was en is partijen en het Openbaar Ministerie verzocht hun standpunt te bepalen tegenover een eventuele prejudiciële verwijzing.

IN RECHTE

TEN EERSTE – Feiten – Het staatsbedrijf Correos y Telégrafos, S.A., dat ontegenzeggelijk een universele postdienst in de zin van Ley 43/2010 del Servicio Postal Universal (wet 43/2010 op de universele postdienst; hierna: „Ley 43/2010”) aanbiedt, heeft bepaalde aanpassings- en verbouwingswerkzaamheden verricht aan een bedrijfsruimte in calle Sant Josep 51 in de gemeente Vilaseca (Tarragona). Voor die werkzaamheden heeft de gemeente Vilaseca op 22 mei 2013 verzoekster een belastingaanslag van 1 853,60 EUR opgelegd, waarvan 1 482,88 EUR uit hoofde van de belasting op gebouwen, installaties en werkzaamheden en 370,72 EUR uit hoofde van de gemeentebelasting op bouwvergunningen.

Het bedrijf heeft bij de [Or. 2] gemeente Vilaseca een verzoek tot herziening ingediend, die dat bij beslissing van 25 november 2013 heeft afgewezen. Daarna heeft het bedrijf het hierboven vermelde bestuursrechtelijk bezwaar ingediend.

TEN TWEEDE – Standpunten van de partijen – Verzoekster in de onderhavige zaak stelt dat Correos y Telégrafos, S.A. op grond van artikel 22, lid 2, van Ley 43/2010 is vrijgesteld van voornoemde belastingen. Dat artikel bepaalt in lid 2 dat de „door de Staat aangewezen aanbieder van de universele postdienst is vrijgesteld van belastingen op zijn met de universele postdienst verband houdende werkzaamheden, behalve van de vennootschapsbelasting.” Verzoekster betoogt dat de belastingvrijstelling om twee redenen, een grammaticale en een teleologische reden, moet worden toegepast: in de eerste plaats heeft Correos y Telégrafos om de universele postdienst te verrichten kantoren nodig en worden de belastingen op haar activiteit precies over werkzaamheden aan die kantoren geheven, en in de tweede plaats moeten de door de wetgever aan Correos y Telégrafos toegekende voordelen in het licht van de doelstelling van dat artikel worden geëerbiedigd, aangezien alleen op die manier – door de financiële kosten van die dienst te verminderen – kan worden gegarandeerd dat de universele postdienst correct wordt verricht.

De gemeente Vilaseca betwist die argumenten op grond van richtlijn 2008/6/EG [van het Europees Parlement en de Raad van 20 februari 2008 tot wijziging van richtlijn 97/67/EG wat betreft de volledige voltooiing van de interne markt voor postdiensten in de Gemeenschap], meer in het bijzonder artikel 7 van die richtlijn, dat volgens haar in de weg staat aan de toepassing van artikel 22, lid 2, in fine, van Ley 43/2010. Zij beroept zich op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) van 15 november 2007, C-132/2006, punt 37. Voorts voert de gemeente Vilaseca aan dat de richtlijn waarop zij zich beroept, vóór 1 januari 2011 in Spaans recht had moeten worden omgezet en rechtstreeks van toepassing is, aangezien die termijn is verstreken.

In deze zaak rijzen ook vragen over het gebruik van de bedrijfsruimte voor andere doeleinden dan die in verband met de universele postdienst. Deze rechter is

van oordeel dat die vragen aan de hand van het nationale recht op bevredigende wijze kunnen worden beantwoord en dat het niet nodig is ze aan het Hof te stellen.

TEN DERDE – Toepasselijk recht – In casu bestaat er een tegenstrijdigheid tussen de nationale wettelijke regeling inzake de universele postdienst en richtlijn 2008/6. Eerst moet echter de aard worden vastgesteld van de concrete belasting die aan verzoekster is opgelegd.

De gemeente Vilaseca heeft verzoekster twee verschillende belastingen opgelegd: de eerste belasting is de belasting op gebouwen, installaties en werkzaamheden, een plaatselijke belasting die volgens artikel 100 van Real Decreto Legislativo 2/2004 por el que se aprueba el Texto Refundido de la Ley de Haciendas Locales (koninklijk wetsbesluit 2/2004 houdende goedkeuring van de geconsolideerde versie van de wet op de lokale financiën) „een indirecte belasting [is] die wordt geheven op de voltooiing van gebouwen, installaties en werkzaamheden op het grondgebied van de gemeente waarvoor een bouwvergunning is vereist, ongeacht of die is afgegeven, of waarvoor een aansprakelijkheidsverklaring [Or. 3] of een voorafgaande kennisgeving is vereist, voor zover de gemeente verantwoordelijk is voor de afgifte van de vergunning of het toezicht.” De tweede geheven belasting is eenvoudigweg de belasting op bouwvergunningen, die moet worden betaald om een bouwvergunning te krijgen. Vaststaat dat in de bedrijfsruimte waarop de werkzaamheden betrekking hebben, naast andere diensten, de universele postdienst door de daartoe aangewezen aanbieder zal worden verricht.

Het toepasselijke nationale recht is Ley 43/2010, waarvan artikel 2 bepaalt: „Aard en wijze van verrichting van postdiensten

Postdiensten zijn diensten van algemeen economisch belang die in vrije concurrentie worden verricht.

Diensten die deel uitmaken van de universele postdienst en aan de overeenkomstig de eerste aanvullende bepaling aangewezen aanbieder zijn toevertrouwd en de op grond van deze wet aan houders van bijzondere administratieve vergunningen opgelegde diensten, zijn aan openbardienstverplichtingen onderworpen.”

Daarom wordt de universele postdienst in Ley 43/2010 als een openbare dienst beschouwd en worden aan die dienst bepaalde voorrechten toegekend. Wat de onderhavige zaak betreft, bepaalt het hiervoor gedeeltelijk aangehaalde artikel 22, lid 2, van die wet: „2. Na afloop van de in de eerste aanvullende bepaling van deze wet bedoelde termijn van 15 jaar kunnen één of meer ondernemingen als aanbieders van de universele dienst worden aangewezen, zodat het volledige nationale grondgebied wordt bestreken. Het is ook mogelijk om verschillende ondernemingen aan te wijzen die verschillende onderdelen van de universele dienst aanbieden of verschillende gedeelten van het nationale

grondgebied bestrijken. De voorwaarden waaronder universele diensten worden toevertrouwd, berusten op het transparantiebeginsel, het non-discriminatiebeginsel en het evenredigheidsbeginsel, waarbij de continuïteit van het aanbieden van de universele dienst wordt gewaarborgd en rekening wordt gehouden met de belangrijke rol die deze vervult bij de sociale en territoriale samenhang.

De door de Staat aangewezen aanbieder van de universele postdienst is vrijgesteld van belastingen op zijn met de universele postdienst verband houdende werkzaamheden, behalve van de vennootschapsbelasting.”

Het probleem van de onverenigbaarheid met het Unierecht rijst met betrekking tot de tweede alinea. Zoals reeds vermeld, is verweerster met name van mening dat die alinea in strijd is met artikel 7 van richtlijn 2008/6. Die richtlijn bepaalt dat zij de vorige richtlijn 97/67/EG wat betreft de volledige voltooiing van de interne markt voor postdiensten in de Gemeenschap wijzigt. Het gaat derhalve om een regelgevend instrument dat onmiddellijk en rechtstreeks invloed heeft op de vraag die in de onderhavige procedure aan de orde is.

Artikel 7 van richtlijn 2008/6 ziet op de wijze van financiering van de universele postdienst en luidt:

„1. De lidstaten verlenen of handhaven geen exclusieve of bijzondere rechten voor het vestigen of aanbieden van postdiensten. De lidstaten mogen het aanbieden van de universele dienst financieren op een of meer van de in de **[Or. 4]** leden 2, 3 en 4 vermelde wijzen, of op een andere met het Verdrag verenigbare wijze.

2. De lidstaten mogen het aanbieden van de universele dienst waarborgen door deze dienst aan te besteden in overeenstemming met de toepasselijke voorschriften voor het plaatsen van overheidsopdrachten, waaronder ook, overeenkomstig richtlijn 2004/17/EG van het Europees Parlement en de Raad van 31 maart 2004 houdende coördinatie van de procedures voor het plaatsen van opdrachten in de sectoren water- en energievoorziening, vervoer en postdiensten, de concurrentiegerichte dialoog en procedures van gunning door onderhandelingen met of zonder voorafgaande bekendmaking van een aankondiging van een opdracht.

3. Wanneer een lidstaat vaststelt dat de universeledienstverplichtingen als vastgelegd in deze richtlijn voor de aanbieder(s) van de universele dienst nettokosten, berekend volgens de richtsnoeren van bijlage I, met zich brengen en een onredelijke financiële last inhouden, kan hij:

- a) een regeling instellen om de betrokken onderneming(en) compensatie uit overheidsmiddelen te bieden; of
- b) een regeling instellen voor het delen van de nettokosten van de universeledienstverplichtingen door de aanbieders van de diensten en/of de gebruikers.

4. Ingeval de nettokosten uit hoofde van lid 3, onder b), worden gedeeld, kunnen de lidstaten een compensatiefonds instellen dat door middel van bijdragen van aanbieders van diensten kan worden gefinancierd, en dat door een van de begunstigde of begunstigten onafhankelijke instantie wordt beheerd. De lidstaten kunnen het uit hoofde van artikel 9, lid 2, verlenen van machtigingen aan aanbieders van diensten onderwerpen aan de verplichting om financieel aan dit fonds bij te dragen of aan de universeledienstverplichtingen te voldoen. De in artikel 3 bedoelde verplichtingen van de aanbieder(s) van de universele dienst kunnen op deze wijze worden gefinancierd.

5. De lidstaten zien erop toe dat bij de instelling van dit compensatiefonds en de vaststelling van het niveau van de in de leden 3 en 4 bedoelde financiële bijdragen de beginselen van transparantie, non-discriminatie en proportionaliteit worden nageleefd. De in overeenstemming met de leden 3 en 4 genomen besluiten berusten op objectieve en verifieerbare criteria en worden openbaar gemaakt.”

Bij arrest van 7 oktober 2013, dat nadien bij beschikking van 5 december 2013 is verduidelijkt, heeft het Tribunal Supremo (hooggerechtshof) geoordeeld dat de in artikel 22, lid 2, van Ley 43/2010 bedoelde vrijstelling niet voor de onroerendgoedbelasting gold. Deze rechter is evenwel van oordeel dat die rechtspraak, die op nationaal recht is gebaseerd, niet op het onderhavige geval kan worden toegepast, aangezien het om belastingen van een andere aard gaat. Dat onderscheid is fundamenteel, aangezien de betrokken belasting over een verbouwing, namelijk de aanpassing van het pand voor de verrichting van de universele postdienst, wordt geheven, terwijl de onroerendgoedbelasting een statische belasting is waarmee uitsluitend de eigendom van een goed wordt belast, zonder rekening te houden met de met dat goed verrichte economische activiteit.

TEN VIERDE – Onderwerp en motivering van de vraag – Om de volgende redenen wordt ervan uitgegaan dat er [Or. 5] mogelijk een tegenstrijdigheid tussen het nationale recht en het Unierecht bestaat:

Artikel 7 van richtlijn 2008/6 voorziet in concrete en specifieke mechanismen ter financiering van de universele postdienst, maar vermeldt niet uitdrukkelijk de verlening van belastingvrijstellingen of belastingvoordelen. Dat artikel bepaalt weliswaar dat de daarin opgenomen lijst van financieringsmiddelen niet uitputtend is, aangezien van ieder ander met de Verdragen verenigbaar middel gebruik kan worden gemaakt. De uitlegging door het Hof van artikel 107, lid 1, VWEU volgens welke belastingvrijstellingen als door dat artikel verboden staatssteun kunnen worden aangemerkt, is echter genoegzaam bekend (een voorbeeld van een recent arrest betreffende Spanje is het arrest van 9 oktober 2014 in de zaak C-522/13). Voorts lijkt geen van de in de leden 2 en 3 van dat artikel vastgestelde uitzonderingen te kunnen worden toegepast, te meer daar de richtlijn in een specifieke wijze van financiering van de postdienst voorziet.

Volgens deze rechter komt het verzoekende bedrijf op grond van artikel 22, lid 2, van Ley 43/2010 voor de werkzaamheden die zijn verricht op de plaats waar onder andere de universele postdienst moet worden verricht, in aanmerking voor een vrijstelling, aangezien voor die dienst duidelijk specifieke en geschikte installaties nodig zijn. Daarom is hij van oordeel dat de zaak slechts kan worden beslecht indien eerst een oplossing wordt gevonden voor de schijnbare tegenstrijdigheid tussen voornoemde bepaling en het Unierecht, met name artikel 107 VWEU en artikel 7 van richtlijn 2008/6. Voorts moet de vraag worden gesteld omdat het Hof zich nog niet over de aangevoerde richtlijn lijkt te hebben uitgesproken en met het Unierecht strijdig nationaal recht naar Spaans recht slechts buiten toepassing kan worden gelaten na een prejudiciële beslissing van het Hof.

Derhalve moet de in het dictum van de onderhavige beschikking geformuleerde vraag worden gesteld.

Gelet op het voorgaande,

DICTION

Krachtens artikel 267 VWEU wordt het Hof de volgende prejudiciële vraag over artikel 107 VWEU en artikel 7 van richtlijn 2008/6 gesteld:

Verzetten artikel 107 van het Verdrag betreffende de werking van [Or. 6] de Europese Unie en artikel 7 van richtlijn 2008/6/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 februari 2008 tot wijziging van richtlijn 97/67/EG wat betreft de volledige voltooiing van de interne markt voor postdiensten in de Gemeenschap zich tegen een nationale wettelijke regeling die ter financiering van de universele postdienst voorziet in een vrijstelling van belastingen op die activiteit?

De onderhavige procedure wordt geschorst tot de uitspraak van het Hof over de onderhavige vraag, waarbij die vraag niet-ontvankelijk wordt verklaard dan wel, indien zij ontvankelijk is, wordt beantwoord.

(omissis)